

[Ømann.]

mod de rammebelagte udgifter i ministerierne. Ja, det gør man af nød og betryg, fordi man ikke er i stand til at drive politik over personaleforbruget; så må man drive politik ved at beskære forbruget af andre ting. Hvor længe tror man egentlig man kan sulte ministerier og institutionerne for midler til at udføre deres arbejde for, moderne driftsmidler til moderne administration? Det er jo det, man gør. Det er i hvert fald ikke nogen sund økonomisk politik, og hvis man ville gøre det i en privat virksomhed, tror jeg nok, man snart blev belært om noget andet ud fra simple rentabilitetsberegninger.

Børnetilskuddene beskæres frejdigt med 1 mia kr.; der sker frejdigt en nedskæring af studiestøtten på 300 mill. kr. Man vil nu lade kommuneskatteyderne betale for indlæggelse på rigshospitalet 190 mill. kr., medicintilskud beskæres med 90 mill. kr. og sundhedssektoren i øvrigt med 160 mill. kr. Udsættelse af pensionsalderen skal give 65 mill. kr., hvis folk vil gøre det frivilligt. Man vil beskære den moms godtgørelse, der gives for mejeriprodukter. Det fører direkte til en prisstigning på disse varer, som man ved at vores gode medlemskab af EF i forvejen har sørget for jævnlige stigninger på. Det er også noget, der passer godt ind i den økonomiske politik. Bibliotekerne. Ja, deres tilskud skal man beskære med 30 mill. kr., undervisningsministeriet skal beskæres, man vil forhøje klassekvotienterne osv. Der mangler ikke god vilje til at skære i undervisningssektoren, der mangler bare evne. man er ikke i stand til med øjeblikkelig virkning at spare det tal, som man opfører, 350 mill. kr., men så finder man nok på andre djævelskaber.

Og så dertil en elafgift, som vel nok skal indbringe op imod $\frac{1}{2}$ mia kr. Alt i alt siger man så, at man ved besparelser kan skrabe en 7 mia kr. sammen i 1975-penge, og dertil kommer momsprovenuet, det vil altså sige en 12-13 mia kr. Så er det spændende, hvor meget skattenedsættelse man vil give på dette grundlag. Ikke et ord om nedskæring af militæruddgifterne, ikke et ord om de arbejdsfrie indkomster, ikke et ord om en jordpolitik. Jeg må sige, at der er ingen grund til at juble over nogen skattenedsættelse. Denne skattenedsættelse er kontant

betalt, den er kontant betalt af lønmodtagere og af småfolk.

Og så taler man om indkomstpolitik, som skal følge bagefter. Ja men hvad er det, man har i sinde at komme i den indkomstpolitiske gryde? Jeg tror ikke, at dette selskab, jeg nu har omtalt, har til hensigt at putte andet i den end det, der hedder nedskæring af lønudgifter. Vil man overhovedet fra regeringens side overveje at gribe ind over for prisstigningerne? Vil man gribe ind over for værdistigningerne på jord og fast ejendom? Det har vi ikke hørt et hak om, så jeg tror nu nok, at med den sammensætning af forligsgryden, som vi kan forvente, stiller det sig meget slemt med perspektiverne for en indkomstpolitik, som man kalder det, og med perspektiverne for en fredelig overenskomst. Jeg tror, der er lagt gift for det, og jeg tror ikke, at det er rigtig politik for landet nu at fortsætte disse forligsforhandlinger med udsigt til et sådant resultat. Jeg vil gentage: det ville være bedre, et mindre onde for landet, at udskrive valg.

Flygaard (DR):

Jeg skal indskrænke mig til nogle få bemærkninger her i anden omgang. Jeg vil gerne gøre dels nogle indkomstpolitiske betragtninger, dels nogle betragtninger vedrørende pengepolitikken.

Jeg synes, det er et karakteristisk træk, at man taler mere om, at man vil gøre noget ved indkomstpolitikken, end man konkret peger på, hvad det er, man rent faktisk vil gennemføre af indkomstpolitisk karakter. For mig at se er der en ganske klar sammenhæng imellem et prisstop, et avancementstop og et lønstop. Hvis der er nogen, der tror, at de økonomiske problemer bliver løst ved en sådan økonomisk politik, så tror jeg, man bliver nødt til at revidere sin opfattelse.

Vi vil ikke være med til et pris- og avancementstop. Vi vil heller ikke være med til et lønstop og dermed gribe ind i arbejdsmarkedets forhandlinger, de overenskomstforhandlinger, som snart skal til at pågå eller måske i realiteten er i gang. På det pengepolitiske område så vi meget gerne, at regeringen gik videre i lempelsen af sin kreditpolitik, i lempelsen af udlånsloftet, ud fra den betragtning, at lemper man ikke udlånsloftet mere eller ophæver det, så fører det i sidste instans til, at pengemidlerne ikke ledes ind i